

Spørgsmaalet skal henvises til Ministerens Overbevisning, og da han stiller sig meget velvillig overfor disse Sager, som man kan betegne som Aalevaadskisfieriager, saa skal jeg, der her i Thinget har stillet mig velvillig overfor Bundgarnskisfieriaget, heller ikke have Noget imod at gaa med dertil, idet ogsaa jeg ønsker, at Sagen bliver henvist til Ministeren, men jeg skal dog, naar der i Andragendet tales om hele vor Kisfieri Lovgivning, og der siges, at man vil vende tilbage til den Frihed, man i saa Henseende har havt i Aarhundreder, sige, at jeg tror, at man der vugger sig i Illustioner, thi vi have jo ikke havt noget saadant aldeles frit Kisfieri; vi have jo Danske Lov, og vi have Loven om Bundslebevaad af 1872, som Mange have været stærkt imod, saa at det jo altsaa ikke har været noget aldeles frit Kisfieri. Jeg tror heller ikke, at disse Andragere ere rigtig kjendte med vor Lovgivning, jeg skal blandt Andet nævne i saa Henseende, at det er omtalt, at man ikke kan fiske med disse store Masketer, som man bruger i Limfjorden. Jeg vil dog bemærke, at dersom Limfjordskisfieriene kom over med deres Vaad i de Fjorde, som her er Tale om, og det gjælder baade Aalevaad og Silbevaad, er jeg overbevist om, at de nok skulde komme til at erkjende, at der kan fiskes med disse, for saa vidt der ellers er Noget i Fjordene at fiske efter, thi jeg har en Del Kjendskab til, hvor store Fiskene ere i Limfjorden. Det er sjældent, at det viser sig, at Fiskene i Limfjorden ere saa meget større end andre Steder, nei, der findes baade store og smaa Fisk i Limfjorden. Jeg tror nu, at dette Andragende er fremkaldt ved Agitation, og at de, der have underskrevet Adressen, ikke have kjendt Noget til Størrelsen af Masketerne i Limfjordsgarnene. Der tales ogsaa om Garn til at fiske Reier med i Limfjorden, som ikke kan bruges andre Steder. Man har ikke nogen egentlig Lov om Reiefisfieri i Limfjorden, derimod eksisterer der en Bekjendtgjørelse desangaaende af 30te Juli 1859. Ved denne Resolution er Reiefisfieri indtil videre tilladt og bestemt, hvor store Masketerne til dette skulle være, og man kan selvfølgelig godt komme med en anden Resolution om mindre Masketer. Lovgivningen har ikke bestemt Noget i saa Henseende, og det er jo bekjendt, at der findes Bestemmelser i Lovgivningen om Limfjordskisfieri, der tillader Ministeriet at kunne tillade Brugen af ny opfundne eller andet Steds brugelige Redskaber, naar disse ikke staae i Kisfieri. Jeg tror altsaa, at man ser noget uheldigt paa Masketforholdene i Limfjorden. Det er nu ikke, fordi jeg vil forsvare, at vi absolut

skulle indføre de Masketer, der gjælde i Limfjorden, overalt, det vil jeg forvare mig imod, men naar Fiskerne tro, at det er særegne store Fisk, der findes i Limfjorden i Modsetning til i vore andre Bænde, saa er det en Misforstaaelse. Jeg er overbevist om, at naar Limfjordskisfieriene kom over i andre Fjorde, saa skulde de nok lære at fiske, der skulde nok faas Erfaring derfor. Men da jeg nu er tilbøielig til at tro, at Fiskerne ofte underskrive paa Andragender og navnlig i disse Andragender gaa ud fra en Forsættelse, der er feil, saa vil jeg henstille til den ærede Indenrigsminister, om det ikke var heldigt, om han fulgte i sin Forgjænger's Fodspor og indhentebe statistisk Materiale, som ikke blev fremkaldt af Agitation, men i hvilket man f. Ex. fik Underretning om, hvor mange Fiskere der var, hvor stort Udbyttekisfieri har givet af det forskjellige Brug, og hvad Fiskerne iøvrigt ønske, og samtidig tilfillede de Mænd, Sognekogderne, eller hvem det blev, der indhentebe de Dplysninger, de Skjælde, der bruges ved Limfjorden, saa at de Fiskere, af hvem der indhentes Dplysninger, mere ubildet kunne se, hvor store Masketerne ere ved Limfjordsgarnene, saa fik vi maaste ikke saa mange Andragender i den Retning, som vi nu faae. Jeg veed ikke, om Ministeriet har Benge til at forshyne vedkommende Sognekogder og Andre med disse Skjælde, jeg veed ikke, om der habes Noget dertil paa Finantsloven paa Kontoen III. B. til Kisfieriets Fremme; men det kunde være ønskeligt at faae noget saadant Materiale. Det sidste statistiske Materiale, som var forelagt Kisfieriudvalget, har jeg været meget glad ved, jeg tror, at det var et vigtigt Bidrag til at kunne behandle Kisfieriagen fra alle Sider. Det er gjerne saa, at naar der kommer Andragender, er det en eller et Par enkelte Mænd, der stille sig i Spidsen, sende en Adresse om og sige, at det er farligt for Kisfieriudvalget, naar dette eller hint, som er foreslaet, vedtages. Kisfieriudvalget og de, der færdes paa Sænen, ere ikke saa kjendte med vor Lovgivning, at de vide hunderlig Bested om de Forslag, der foreligge, saa de tro strax, det er rigtigt, at der foreslaas noget farligt. Da nu dette Andragende i sin Motivering omtaler andre almindelige Forhold, maa jeg maaste ogsaa komme ind paa et enkelt, mere almindeligt Forhold, som jeg meget beklager finder Sted, nemlig at enkelte Godseiere sætte sig i Besiddelse ikke alene af ferske Bænde, men ogsaa af Stræninger af de salte Bænde, navnlig Fjordene. Jeg har som Repræsentant for Husmandskreditforeningen i Viborg Amt rig Lidelighed til at se det. Viborg Amt har mange ferske